భగవంతుని సంకల్పమే నీ సంకల్పంగా చేసుకొని శరణాగతితో జీవిస్తూఉంటే

దేహబుద్ధి నీకు తెలియకుండానే నశిస్తుంది.

(సద్గురు శ్రీనాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 11-4-2001, ఐ. భీమవరం)

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

రాముని రూపంకంటే రామనామం గొప్పది. నిరంతరం రామనామం జపించి పరమపవిత్రులై ముక్తిని పొందినవారు అనేకమంది ఉన్నారు. అయితే మనం ఏ నామం జపించినా ఆ నామంపట్ల మనకు సజీవమైన విశ్వాసంఉంటే, ప్రేమఉంటే మనం తరిస్తాము. పరమేశ్వరుని ఉపాసించటంవలన రాగద్వేషములు తగ్గుతాయి, ఇంద్రియనిగ్రహం, మనోనిగ్రహం వస్తుంది. పూర్వజన్మలలో ఎవరైతే సత్కర్మను ఆచరించారో, ఎవరికైతే సదాచారంఉందో వారికి ఈ జన్మలో కామక్రోధముల వేగం తక్కువగా ఉంటుంది. ఆధ్యాత్మికంగా అభివృద్ధిలోనికి రావటానికి శరీరంతో పోరాటంకాదు, మనస్సుతో ఎక్కువ పోరాడవలసి ఉంటుంది. బయట శత్రువులను జయించినవారు వీరులుకాదు. బ్రహ్మానుభవం పొందటానికి నీలోఉన్న ఏ బలహీనతలైతే అడ్డువస్తున్నాయో వాటితో వీరోచితంగా పోరాడి వాటిని నిశ్శేషంగా నాశనం చేసినవాడిని మహావీరుడు అంటారు, వాడే నిజమైన వీరుడు. తల్లికడుపులోనుండి బయటకు వచ్చినది మొదలు స్మశానానికి వెళ్ళేవరకు ఎవరి జీవితం ఒకేలాగ సాగదు. జయం, అపజయం వస్తూఉంటాయి. సుఖదుఃఖాలు వస్తూఉంటాయి. వీటి అన్నింటిని సమన్వయం చేసుకొంటూ దైనందినజీవితంలో ఎలా నిదానంగా జీవించాలో, మన జీవనవిధానం ఎలాఉండాలో రామచంద్రమూర్తిని చూసినేర్చుకోవచ్చు. ఆయన భగవంతుడే అయినప్పటికి సామాన్యమానవుడు ఎన్నికష్టాలు అనుభవిస్తాడో ఆయనకూడా వాటిని అనుభవించి రామాయణంలో మనకు చూపించాడు. మనం అనుకొన్నది జరుగకపోతే కంగారుపడతాము, నిరుత్సాహపడతాము, దుఃఖంవస్తుంది. రామునికి పట్టాభిషేకం జరుగవలసిఉంది కాని ఆయనను అరణ్యవాసానికి వెళ్ళమని ఆజ్ఞ వస్తుంది. అప్పుడుకూడా రాముడు సమస్థితిని కోల్పోలేదు. జీవితంలోవచ్చే సంఘటనలను సమన్వయం చేసుకొంటూ సమస్థితిని కోల్పోకుండా కాపాడుకొంటూ జీవకోటికి ఆదర్శంగా రామచంద్రమూర్తి నిలిచాడు. అరణ్యవాస సమయంలో సీతారాములు అనేకమంది మహర్షులను దర్శించి వారికి సేవచేసి వారి ఆశీస్సులనుపొంది ఆ సమయం వృధాపోకుండా ఉపయోగించుకొన్నారు. అంటే

మనంకూడా వ్యతిరేఖపరిస్థితులను అలా ఉపయోగించుకోవాలి అని చెప్పటం. పతంజలి యోగసూత్రములలో అపరిగ్రహం అనిచెప్పారు. అపరిగ్రహంఅంటే ఎవరైనా మంచినీరు ఇస్తే మేము పుచ్చుకోము అనటంకాదు. మన దగ్గర అవసరాలకు మించిన సంపదఉంటే దానిని దగ్గర పెట్టుకోకూడదు, దానివలన ఆశ పెరిగే ప్రమాదంఉంది. ఆశ, క్రూరత్వం ఉన్నచోటనుండి హింస మొదలవుతుంది. అందువలన ఆశ ఉండకూడదని అపరిగ్రహ సూత్రం బోధించారు.

మనకు అన్ని సదుపాయములు ఉండి ఈశ్వరునిమీద ప్రేమలేదు అనుకోండి ఇంక జీవితంలో మనం సాధించేది ఏదీలేదు. ధనం, అధికారం సంపాదించటమే పురోభివృద్ధి అనుకోవద్దు. ఆరోగ్యం కాపాడుకొంటూ, శాంతిని కోల్పోకుండా చూసుకొంటూ, పరమేశ్వరుని పట్ల సజీవమైన విశ్వాసం కలిగిఉంటే అది నిజమైన పురోగతి. బాహ్యంగా మీకు ఎన్ని సంపదలు ఉన్నా భక్తిలేని జీవితం సున్నా. అందువలన భక్తిని కాపాడుకొంటూరావాలి. శరణాగతి చెందినవాడికి సొంత ఇష్టంఅంటూ ఏమీఉండదు, సొంత సంకల్పం ఏమీఉండదు. ఈశ్వర సంకల్పమే తన సంకల్పం అనుకొంటాడు. అంతా ఈశ్వరసంకల్పాన్నిబట్టే నడుస్తోంది. అందువలన నీకు సొంత ఇష్టాలు ఉండకూడదు. భగవంతుని ఇష్టమే నీ ఇష్టం చేసుకోవాలి. భగవంతుని సంకల్పమే నీ సంకల్పంగా చేసుకొని జీవిస్తూఉంటే దేహబుద్ధి నీకు తెలియకుండానే నశిస్తుంది. దేహబుద్ధిని ఒకేసారి తొలగించుకోలేము, నెమ్మదిగా తగ్గించుకొంటూ రావాలి. అసలు ప్రయత్నం ప్రారంభిస్తే నెమ్మదిగా తొలగిపోతుంది. మీకు నచ్చిన మార్గంలో ప్రయాణించి దేహబుద్ధిని తొలగించుకోవాలి, అనుకరణవద్దు. ఇతరులు బాగుపడటానికి మనం సహాయసహకారములు అందించకపోయినా వారంతటవారు కష్టపడి అభివృద్ధిలోనికి వస్తూఉంటే చూసి సంతోషించే శక్తిలేనివారికి జ్ఞానంఏమిటి? భక్తిఏమిటి? అలా సంతోషించే అర్హత లేనివాడికి భక్తికుదరదు. దేహానికి పరిమితమైన బుద్ధి ఉన్నవాడు నిరాకారాన్ని ఆరాధించటం కష్టం. అందుచేత రూపాన్ని ఆరాధించగా, ఆరాధించగా రూపంలేని స్థితికి ఆయనే చేరుస్తాడు. మనవుడిని దుఃఖంలేని స్థితికి తీసుకొనివెళ్లటానికే మహాప్రవక్తలు అందరూ ప్రయత్నం చేసారు. ఈ దుఃఖానికి కారణం ఏమిటి? ఈ దుఃఖం నాకు ఎందుకు వస్తోంది? అని విచారణచేసి తొలగించుకొన్నా దుఃఖం పోతుంది, లేదా ఏ మనస్సుకైతే దుఃఖంవస్తోందో ఆ మనస్సును ఈశ్వరుని పాదాలకు సమర్పించినా దుఃఖంపోతుంది. సుఖం, దుఃఖం ఇవి అన్నీ తలంపులే. ఈ తలంపులన్నీ మూలతలంపును పట్టుకొనిఉన్నాయి. దేహము నేను అనేది

మూలతలంపు. ఆ మూలతలంపును దాని మూలంలోనికి పంపటానికి ప్రయత్నంచేయాలి. అదే సాధన, మూలతలంపు మూలంలోనే భగవంతుడు ఉన్నాడు అందువలన అక్కడకు చేరేవరకు ప్రయత్నం చేయవలసిందే.

మనందరం మోక్షంకోసం ప్రయత్నం చేస్తున్నాము. అయితే ఫలం వచ్చినప్పడు ఎంత సంతోషంగా ఉంటారో, ప్రయత్నం చేసేటప్పడకూడా అంత సంతోషంగాఉంటే మీ ప్రయత్నం ఫలిస్తుంది. మనకు సొంత ఆలోచన లేకపోవటంకూడా ఒకదోషం. చెప్పడు మాటలు వినటంవలన మనం పాడైపోతాము. నువ్వు ఏదైనా పొరపాటుచేసినా నాకు ఇష్టమేగాని సొంత ఆలోచనను విడిచిపెట్టవద్దు అని వివేకానంద చెప్పారు. సొంతబుద్ధిని కాపాడుకొంటే వివేకం పెరుగుతుంది. వివేకంవలన విచక్షణ పెరిగి, ఈశ్వరుని వాక్యంపట్ల గౌరవంకలిగి, ప్రేమకలిగి లోపలున్న సద్వస్తువు కొంచెం, కొంచెంగా అనుభవంలోనికి వస్తుంది. మీరు ఏదోఒకటి అనుకోకుండా ఉండలేరు. నేనుఅది, నేనుఇది, నేను అంతటివాడిని, నేను ఇంతటివాడిని ఇలా అనుకొంటూ ఉంటారు అలా అనుకోవటమే ఆత్మజ్ఞానానికి అడ్డు. నిజమైన నేను ఏమీఅనుకోదు. అబద్ధమైన నేనే అన్నీ అనుకొంటుంది. ఇలా అనుకోవటం మానేసి ఊరక ఉండటమే ఆత్మజ్ఞానం. ఏమీఅనుకోకుండా ఉండటానికే ధ్యానం, జపం, శరణాగతి ఇవిఅన్నీ. దేహం మరణించేవరకు నేను, నాది అనుకోవటం తప్ప మనకు ఇంకో పనిలేదు. ఇలా అనుకొనేదంతా సున్నా ఉన్నది చైతన్యం ఒక్కటే. అది తప్పించి ఏదీలేదు అని నీ బుద్ధికి గ్రహింపురావాలి. అప్పడు దానికోసం నీ బుద్ధి ప్రయత్నం చేస్తుంది. పొగడ్త, విమర్శ రెండూ వికారాలే, ఇవి స్వప్న సమానమే. ఈరెండూ దొంగనేనుకే. నీకు ఇష్టమైన మార్గంలో ప్రయాణించి ఈ దొంగనేనులోనుండి విడుదలపొందాలి. ఎవరిని చులకనగా చూడవద్దు, అల్పంగాచూడవద్దు. రావణాసురుడు ఎవరివలన మరణం రాకూడదుఅని వరంపొంది నరుడిని వదిలేసాడు. అతని ఉద్దేశంలో నరుడుఅంటే చులకన, వీరు ఏమిచేయగలరు అని అల్పభావన. చివరకు పరమాత్మ మానవ రూపంలోవచ్చి వధించాడు. అందుచేత ఎవరిపట్ల అల్పభావన పనికిరాదు.